

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

april ■ 2025

Med sveto mašo sem bila ozdravljena

O Ob rojstvu nisem bila krščena. Starši so želeli, da naj bo to moja osebna odločitev, če bom kdaj začutila željo, za kar sem jim zelo hvaležna. Že nekaj let sem se spogledovala z idejo, da bi se enkrat vendarle krstila in prejela druge zakramente.

V življenju potrebuješ steber, na katerega se lahko opreš v trenutkih dvoma, strahu, negotovosti, in čutila sem, da bi mi ta steber lahko dala prav vera. Od nekaj sem oboževala božič in veliko noč, ob teh dveh praznikih sem intuitivno čutila neko posebno povezanost, mir in brezpogojno ljubezen.

Glavni povod, da sem se odločila stopiti na to pot, pa se zgodil lani, med poletjem 2024. Nekega vročega jutra sem se namreč zbudila z bolečo bulo na lobanji in občutkom, da je moje telo izčrpano in sistemsko vneto. Sledil je izjemno stresen mesec, opravila sem ultrazvok, magnetno resonanco in celo citološko punkcijo na onkološkem oddelku. Nikakor niso mogli ugotoviti, za kaj gre, ker so bili izvidi nerazločni, našli so le nekakšne nedefinirane vnetne celice, ni pa jim uspelo postaviti točne diagnoze.

Počutila sem se, kot da tonem v

mlakuži strahu in groze, panično sem cele dneve po internetu raziskovala vse možne scenarije. Hkrati sem bila še razdvojena, kaj storiti, saj me je sredi julija čakal odhod na operno akademijo Pehlivanian na Bledu, ki sem se je vse leto neskončno veselila in sem zanj že naštudirala vlogo Musette. Ampak takrat je bilo vse na kocki.

Zdravnica mi je iskreno rekla, da najbrž ne bom mogla iti na Bled, ker bom verjetno ravno takrat imela operacijo. Meni pa se je obračal želodec in tresla sem se ob misli na kaj takega. Radikalno sem spremenila prehrano, da bi še bolj podprla samozdravljenje, mislila sem samo na to, da bi bulica sama izginila in operacija ne bi bila potrebna. Specialist mi je na koncu na srečo dal zeleno luč za odhod na Bled in rekel, da bodo moj primer med tem predstavili na strokovnem konziliju in poskušali ugotoviti, za kaj sploh gre. Vsaj začasno sem si oddahnila.

Toda že po nekaj dnevih intenzivnih vaj na Bledu sem prejela klic iz UKC-ja. Zdelo se jim je, da bi bulica utegnila biti nevarna, zato so me želeli čim prej operirati. Komaj mi je uspelo zdravnico preprositi, da lahko prej zaključim predstave.

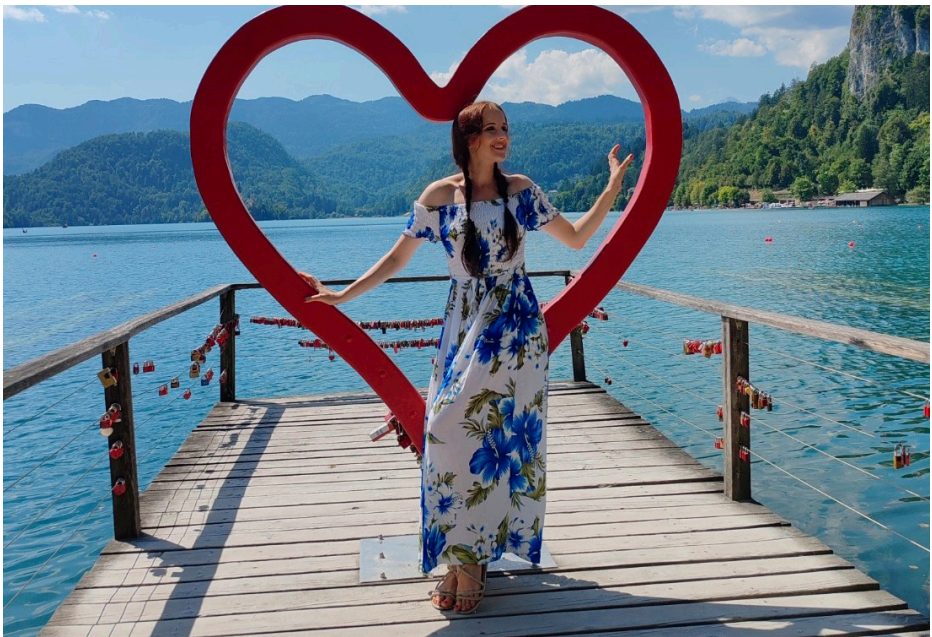
Takrat sem začela skoraj vsak dan po večernih vajah hoditi k maši in to me je navdajalo z mirom in zaupanjem, da se bo vse dobro izteklo. In po tistem sem še zmeraj upala, da se mi bo uspelo izogniti operaciji.

Nekega dne smo se še s tremi kolegi dogovorili, da izkoristimo ponedeljkovo brezplačno vožnjo s pletno in gremo k maši na otok. Tisto jutro je bilo mistično lepo! Nežne meglice so objemale našo pletno, okoli katere so plavale račke in labodi, in otoček s cerkvico se je zdel kot iz pravljice. V navado mi je prišlo, da sem z roko stalno preverjala, kakšno je stanje na moji glavi, in spominjam se, da sem to storila tudi tik pred mašo.

Seveda je bila bulica še vedno tam.

Med mašo sem ves čas čutila posebno energijo, kakršne nisem čutila še nikoli. Izza Marijinega oltarja so žareli sončni žarki in zdelo se mi je, kot da se iztegujejo prav k meni in me povezujejo z Njeno zdravilno močjo. Nekje na sredini maše (žal se ne spomnim točnega trenutka) sem začutila, kot bi me bulica rahlo zaščemela, zarsbela ... kot bi jo nekdo nežno frcnil. Nisem se preveč ubadala s tem občutkom, nisem preverila z roko. Takoj po maši pa sem se spet pobožala po glavi ... in nisem mogla verjeti – BULICE NI BILO VEČ!!!

Prijateljico sem prosila, naj še ona preveri. In je potrdila, da je res ni

več! Ostal je le še rahlo zaznaven »kraterček«, kjer je bila prej bulica.

Skratka – več kot očitno sem doživela ČUDEŽ. Ko sem se vrnila z Bleda, so to potrdili tudi vsi pregledi, ni mi bilo treba na operacijo, niti »materiala« za ponovno punkcijo ni bilo več. Celo zdravnik je bil presenečen! Ne morem opisati, kakšna gora se mi je odvalila od srca.

Po tem dogodku sem se trdno odločila, da je najmanj, kar lahko storim, to, da se končno krstim. Čutila sem, da moram ta korak storiti iz neizmerne veselja in vere, ki jo je ta izkušnja prebudila v meni.

Zelo se veselim krsta. Izkušnja ka-

tehumanata na Žalah je res lepa, organizatorji so neizmerno prijazni, razumevajoči in predavanja so res na visoki ravni. Veliko nas je mladih, kar se mi zdi čudovito, saj kaže, da svet le ni tako duhovno opustošen.

To obdobje me je spremenilo. Še močnejše se zavedam, kako pomembno je biti hvaležen za zdravje, za življenje, za vso dobroto. In še vedno se vsak dan skoraj v solzah zahvaljujem Bogu za to, kar sem doživela. Kajti tisti občutek, ko me je »nekaj zaščemelo na glavi«, je bil zagotovo NJGOV BOŽANSKI DOTIK.

Talita Sofija Komelj

Moja romanja k Mariji Pomagaj na Brezje

W otroštvu smo s starši vsako leto z avtobusom romali na Brezje. To je v mojem spominu ostalo kot nekaj posebnega, lepega, doživetega. Že bazilika me je prevzela in toliko ljudi, zbranih na tistem mestu. Z leti sta moja vera in zaupanje v Marijo rastla, v težavah sem se vedno obračala nanjo.

Pred dvema letoma je na družinskem praznovanju konec januarja moj najmlajši, še ne 43-letni brat pokazal bulo na vratu. Nič takega,

nič ga ni bolelo. Po pogovoru pa je obljubil, da bo šel k zdravniku. Februarja so mu diagnosticirali raka na bezgavkah. Kot bi mi spodrezalo noge. Šok. Kako naprej? Brat živi na kmetiji z ostarelo mami in 12-letnim sinom.

Po neprespani noči se mi je pri jutranji molitvi v mislih prikazala Marija z Brezij. V hipu sem se odločila. Moram k Mariji, da ji povem, da pri njej odložim breme. Poklicala sem najboljšo prijateljico

in ji zaupala novico. Takoj je bila pripravljena, da poromava peš. Začeli sva navsezgodaj z mašo pri šolskih sestrah v Repnjah, potem pa sva se odpravili na pot. Molili sva, se pogovarjali, molčali, spet molili. Po osmih urah hoje sva bili pri Mariji – na kolenih, vsaka s svojo prošnjo.

Marca je brat začel kemoterapijo. Dobil jih je šest. Zanj je bilo zelo težko ... Jaz pa sem vsakič, ko je bil v bolnišnici, peš romala k Mariji. Največkrat sama, le z Marijo. Molila sem, veliko premišljevala. Pot je dolga, lahko sem šla vase. Odvzet mi je bil strah. Srečala sem veliko ljudi, nekaterim sem tudi povedala, kam grem in zakaj. Nekateri so se odprli, kot da so čakali ta trenutek.

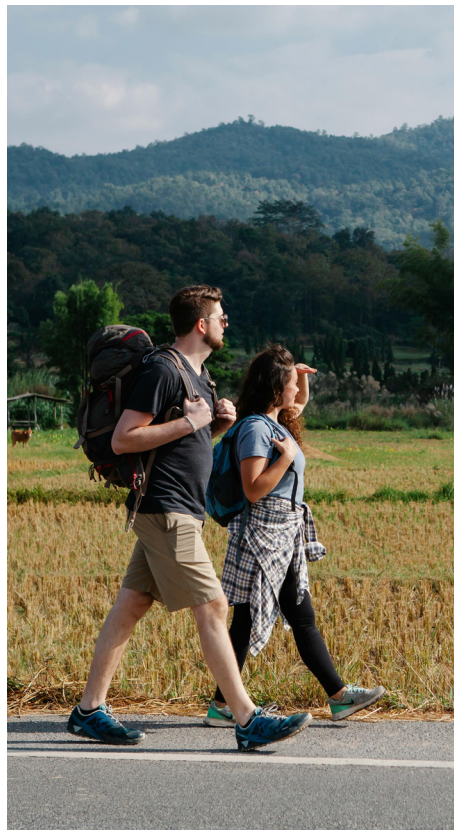
Po končanih terapijah sem na Brezje romala vsak drugi petek v mesecu, da sem bila lahko še pri maši za rakave bolnike. Junija smo imeli zaključno romanje s skupino ovdovelih, novembra pa smo v zahvalo za vse milosti poromali še iz naše podružnice.

V tem letu preizkušenj sem na Brezje romala 13-krat. Ne znam povedati, koliko teže mi je bilo odvzete, ni me bilo strah, bila sem sproščena. Imela sem voljo, moč, da smo postorili vse, česar brat ni zmožel. Nikdar mi ni bilo težko iti na pot. Vročina in dež me nista

ovirala, vsakič sem se nekako prilagodila razmeram.

Hvala Bogu, moj brat se je pozdravil. Jaz pa še vedno enkrat na mesec romam k Mariji na Brezje iz hvaležnosti, da to zmorem. S seboj nesem svojo družino, prijatelje ali njihove znanke, ki so v težkih preizkušnjah. Pot ... tišina ... premišljevanje ... molitev ... občudovanje stvarstva ... zaupanje ... vse to mi po Mariji daje veselje in moč za življenje.

Milena Kepic

Velikonočno voščilo

*A*leluja! Kristusova zmaga na križu nam prinaša odrešitev. Prinaša nam odrešitev iz naših temin, stisk in bolečin, ki jih je povzročil greh. Zato jih polagamo na križ, ki jih spreminja v svetlobo vstajenja, in se v radostnem velikonočnem

vzdušju kot romarji upanja približujemo svojemu cilju, vstalemu Kristusu. Vsem župljanom voščiva, da bi občutili njegovo odrešenje.

župnik Peter Možina
in kaplan Tine Povirk

Dve pomembnejši slovesnosti ob 60-letnici župnije

Nedelja, 25. maj 2025 – obletnica posvetitve cerkve Vseh svetih
Župnijski srečelov, župnijsko kosilo, razstava slik iz zgodovine župnije

Nedelja, 14. september 2025 – praznik povišanja sv. Križa
Glavna župnijska slovesnost, izid zbornika o zgodovini župnije

**Zvestoba v majhnih
preizkušnjah pomaga,
da zdržimo velike.**
(Fabrice Hadjadj)

Izgubljeni sin

Knjiga in čaj

V aprilu bo med nas prišel pater Branko Petauer, avtor knjige Izgubljeni sin, ki jo beremo v letošnjem postnem času. Ta čas pokore se skušamo s svojih stranpoti, od-tujenosti in oblakov sreče, ki si jih slikamo v svoji domišljiji, vračati naravnost v Očetovo naročje.

Naš Oče nas čaka in ljubi, tako kot je čakal izgubljenega sina v svetopisemski priliki. Kliče nas in nas vabi: »Pridi, obrni se k meni z vsem svojim srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem.«

Vstanimo iz svojih smrti in se vrni-mo v čisti objem Očetove ljubezni. Brez njega smo tako krhki, tako ubogi, tako prestrašeni. Vsi potre-bujemo močno zavetje vere, upa-nja in ljubezni. Vsi potrebujemo odpuščanje. »Oče, grešil sem ...«

Pater Branko Petauer je zgodbo o

izgubljenem sinu postavil v staro-zavezni čas, v mestece Naim, sveto mesto Jeruzalem, trgovski Damask in svetovljansko Aleksandrijo.

Naj nam bosta patrova knjiga in pogovor z njim v župnijski knjižnici dodatna spodbuda za preostanek postnega časa. Bog nam prihaja naproti tudi po duhovni literaturi, prek nje nas objema in nam daje roko.

Zdenka Sušec

Pričakujemo...

ČETRTEK, 3. APRIL

PETEK, 4. APRIL

TOREK, 8. APRIL

PETEK, 11. APRIL

prvi četrtek: obhajanje bolnikov na domu

■ ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša
■ od 20.00 do 21.00 adoracija

ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi *Izgubljeni sin* avtorja p. Branka Petauerja

ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI
ponedeljek, torek, četrtek in petek

8.30–9.30 in 17.00–17.45

SOBOTA, 12. APRIL

- ob 9.00 birmanska sobota
- ob 10.00 delavnica pletenja butaric v veroučnih prostorih

NEDELJA, 13. APRIL

CVETNA NEDELJA: spomin Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem; svete maše ob 8.00 in 10.00, v Tomačevem ob 8.00; ob 10.00 začnemo z blagoslovom zelenja in butaric na trgu pred cerkvijo Vseh svetih

PONEDELJEK, 14. APRIL

od 18.30 do 20.30 spovedovanje pred veliko nočjo

ČETRTEK, 17. APRIL

VELIKI ČETRTEK: nova zapoved ljubezni, spomin ustanovitve zakramenta svete evharistije in mašniškega posvečenja

- ob 9.00 krizmena maša v stolnici
- ob 19.00 slovesna sveta maša, sledi bdenje z Jezusom v vrtu Getsemani

PETEK, 18. APRIL

VELIKI PETEK: spomin Kristusove smrti na križu

- ob 15.00 molitev križevega pota po drevoredu
- ob 19.00 slovesno bogoslužje v spomin na Jezusovo trpljenje

SOBOTA, 19. APRIL

VELIKA SOBOTA: dan premišljevanja in molitve, Jezusovo telo počiva v grobu

- ob 7.30 blagoslov velikonočnega ognja pred cerkvijo Vseh svetih
- od 10.00 do 17.00 vsako polno uro blagoslov velikonočnih jedi, v Tomačevem ob 16.00
- ob 19.30 VELIKONOČNA VIGILIJA, najpomembnejše bogoslužje v cerkvenem letu

NEDELJA, 20. APRIL

VELIKA NOČ: Jezusovo vstajenje od mrtvih in zmaga nad zlom

- ob 7.00 vstajenjska procesija iz cerkve Sv. Križa, sledi slovesna sveta maša
- ob 9.00 in 11.00 slovesna sveta maša, v Tomačevem ob 9.30

PONEDELJEK, 21. APRIL

VELIKONOČNI PONEDELJEK: svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 8.00

SOBOTA, 26. APRIL

ob 9.00 srečanje medgeneracijske skupine v veroučni učilnici

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljan-sveti-kriz@rkc.si

TRR: SI56 0430 2000 3332 225

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet, Talita Sofija Komelj

OBLIKOVANJE: Neža Reberc

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo 8.00

PON.–ČET.: 7.30 in 19.00

PETKI: 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

PON.–ČET.: 18.30–19.15